

Sygn. akt I C 213/16

POSTANOWIENIE

Dnia 16 maja 2016 r.

Sąd Rejonowy w Łęborku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Aleksandra Sobczak - Michalak
-----------------	-----------------------------------

Protokolant:	st. sekr. sądowy Katarzyna Dawidowska
--------------	---------------------------------------

po rozpoznaniu w dniu 16 maja 2016 r. w Łęborku na rozprawie

sprawy z powództwa D. D.

przeciwko Powiatowi (...)

o zapłatę

postanawia:

1. oddalić zarzut pozwanego dotyczący niedopuszczalności drogi sądowej;
2. odroczyć rozprawę do czasu uprawomocnienia się postanowienia.

UZASADNIENIE

sporządzone do postanowienia Sądu Rejonowego w Łęborku wydanego na rozprawie w dniu 16 maja 2016 roku w sprawie rozpoznawanej pod sygn. akt I C 213/16.

Powód D. D. wniósł pozew w dniu 23 stycznia 2016 roku przeciwko Powiatowi (...) domagając się zapłaty należności wynikającej z umowy z dnia 18 sierpnia 2011 roku, na podstawie której był on zobowiązany do usuwania oraz parkowania pojazdów w trybie art. 130a ust. 1 i 2 ustawy prawo o ruchu drogowym za odpowiednim wynagrodzeniem i zwrotem kosztów.

Pozwany w odpowiedzi na pozew podniósł zarzut niedopuszczalności drogi sądowej w niniejszej sprawie tj. powołując się na art. 199 § 1 pkt 1 k.p.c. i wnosząc o odrzucenie pozwu. W uzasadnieniu pozwany wskazał, że powód wszczął postępowanie administracyjne, w którym dochodzi zapłaty wynagrodzenia objętego fakturą będącą przedmiotem rozpoznania również w niniejszej sprawie tj. będącą dowodem i podstawą pozwu w tejże sprawie. Postępowanie to dotyczy tego samego roszczenia i tych samych podmiotów.

Sąd zważył, co następuje:

Rozprawa wyznaczona na dzień 16 maja 2016 roku została w trybie art. 220 k.p.c. w zw. z art. 222 k.p.c. ograniczona do rozpoznania zarzutu niedopuszczalności drogi sądowej jaki został podniesiony już na etapie wstępnym w odpowiedzi na pozew.

Zgodnie z art. 1 k.p.c. na gruncie prawa polskiego sprawą cywilną jest sprawa, w której ochrona prawna ma polegać na wywołaniu skutku prawnego w zakresie stosunku prawno-cywilnego w szerszym tego słowa znaczeniu, np. sprawy rodzinne, osobiste, majątkowe, powództwa z prawa pracy, prawa ubezpieczeniowego pod warunkiem, że wystąpią elementy istotne dla sprawy cywilnej - strony występują w charakterze równouprawnionych podmiotów. **Sprawa ma charakter sprawy cywilnej, jeżeli treść łączących strony stosunków prawnych, obejmująca ich wzajemne prawa i obowiązki albo tworząca dany stan prawny, zakłada potrzebę ochrony interesów uczestniczących w nich podmiotów. Sprawa cywilna wymaga przy tym pozostawiania dwóch lub więcej podmiotów w stosunku prawnym, regulowanym przepisami kodeksu cywilnego i innymi ustawami, którego podmioty - w wypadku sporu - występują jako równorzędni partnerzy. Jeżeli natomiast jeden z nich uzyskuje pozycję podmiotu działającego z mocy swojej władzy zwierzchniej, to stosunek taki nie jest stosunkiem cywilnoprawnym** (tak też wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 8 maja 2015 roku sygn. akt I ACa 1671/14).

Przedmiotem procesu cywilnego jest zatem roszczenie procesowe oderwane od materialnoprawnego uzasadnienia roszczenia zgłaszanego w pozwie. Oznacza to, że jeśli według zawartych w pozwie twierdzeń powoda istnieje między stronami stosunek cywilnoprawny, to drogę sądową należy uznać za dopuszczalną. Natomiast dopiero proces przed sądem ma wykazać, czy twierdzenia powoda znajdują podstawę w przepisach prawa materialnego i doprowadzić do wiążącego ustalenia istnienia albo też nieistnienia konkretnego stosunku cywilnoprawnego między stronami procesu (teza 1 wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2015 roku II PK 82/14). W niniejszej sprawie powód w sposób nie budzący wątpliwości wskazał, że w jego ocenie strony zawarły umowę, w której pozycja stron jest równorzędna i umowa taka może stanowić źródło stosunków cywilnoprawnych. W tej sytuacji przyjąć należało, że sprawa niniejsza jest sprawą cywilnoprawną - w konsekwencji, nie zachodzi podstawa wyrażona w art. 199 § 1 pkt 1 k.p.c. do odrzucenia pozwu wobec stwierdzenia dopuszczalności drogi sądowej. Dopiero bowiem po przeprowadzeniu postępowania dowodowego Sąd może dokonać oceny ważności i zgodności z prawem umowy, która reguluje kwestie związane z władczym działaniem organów administracyjnych.

Co więcej nie jest nawet uzasadnionym odrzucenie pozwu ze względu na niedopuszczalność drogi sądowej w sprawie nie mającej cech sprawy cywilnej, jeżeli powód przedstawił okoliczności i zdarzenia, które mogą stanowić cywilnoprawne źródło jego żądań (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 listopada 2013 roku sygn. akt I CSK 63/13).

Na marginesie Sąd wskazuje, że w uzasadnieniu sporządzonym do postanowienia Samorządowego Kolegium Odwoławczego w S. z dnia 23 kwietnia 2015 roku (k.44 akt sądowych) wskazano, że „regulacja problematyki usuwania pojazdów z drogi dalszego postępowania z tymi pojazdami wskazuje, że jest to zadanie publiczne o charakterze administracyjnoprawnym, które jest wykonywane przez organy administracji publicznej, ale w części także przy pomocy (z udziałem) podmiotów spoza administracji publicznej (jak w niniejszej sprawie), którymi są jednostki wyznaczone do usunięcia pojazdów z drogi lub prowadzenia parkingów dla takich pojazdów. Jeśli więc zadanie z zakresu administracji publicznej jest wykonywane przez jednostki wyznaczone przez organy administracji publicznej, to łączy te jednostki z organami administracji publicznej stosunek prawny o charakterze administracyjnym (uchwała NSA z dnia 29 listopada 2010 roku sygn. akt I OPS 1/10)”. A contrario jeśli zatem do realizacji zadań z zakresu administracji publicznej są powołane podmioty z poza administracji publicznej to łączy te jednostki z organami administracji publicznej stosunek prawny o charakterze cywilnoprawnym, co wynika bezpośrednio z treści umowy łączącej obie strony, a będącej jednym z dowodów zgłoszonych w sprawie.

Z uwagi na powyższe - na podstawie art. 222 k.p.c. w zw. z art. 199 § 1 pkt 1 k.p.c. Sąd orzekł, jak w sentencji postanowienia.